

TORERO D'HIVERN, VENCENT LES PORS AMB LA FLETXA DE L'HUMOR INTEL·LIGENT

LAURA BASAGAÑA / LLAVOR CULTURAL

Miquel Adam ha publicat 'Torero d'hivern' (Edicions de 1984, 2015), un debut literari fresc, d'estil poètic no mancat d'humor, on ens obsequia amb 17 contes que retraten les dolçors i amargors de personatges que tasten les frustracions, deixen enrere la joventut i es refugien en els mons imaginaris per cuinar una digna supervivència. Adam és un narrador que aconsegueix captar la comicitat histèrica dels nostres temps, juntament amb la tristesa rabiüda de les injustícies que ens envolten.

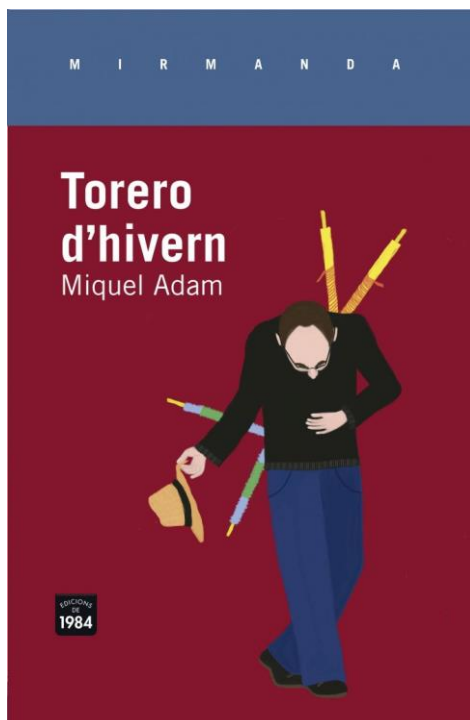

Miquel Adam, autor de 'Torero d'hivern' | Foto: Arxiu particular.

L'humor. Ah, l'humor, quina delícia! És un dels plaers més grans que ens pot proporcionar la vida. I també és una eina de combat. I en Miquel Adam ho sap i ho juga. Juga amb força, amb ràbia, s'hi deixa la pell i en fa sang. Aquesta és la seva manera de viure i d'escriure: amb les veritats per davant, amb la sinceritat dels que se saben esclafats per un sistema polític i social que té molt poc en compte aquelles matèries veritablement importants. Fent autocrítica i rient amb força de les pròpies penes, "la millor venjança és viure bé", diu un dels personatges. Perquè per poder lluitar, hem de poder sobreviure i hem de tenir en compte tots els elements, i així és com l'autor ho explica en un dels relats on els peus (símil de la classe obrera) es revolten contra el cap, que els menysté i els esclavitza.

¿Què és la literatura? ¿Un reflex de la vida? ¿Un mirall distorsionat de les pors? ¿Una fotografia en moviment? N'Adam repeteix sovint allò que *La vida no és una puta novel·la*, però dins la testa de tot escriptor n'hi ha una (o diverses) per explicar i hi ha, també, mil espurnes, discursos, diàlegs i personatges que ens fan enfurismar, ens fan riure de valent, ens arrenquen llàgrimes o ens roben el cor. Això ho veiem molt bé -ho llegim, millor dit- en els contes visuals, d'atmosferes *realicotràgiques* que de vegades també dialoguen amb l'element de la fantasia -com passa en el relat "La vibració d'un gran silenci".

Fragàncies del passat, gotes de maig de records feliços o feréstecs, diàlegs i pensaments visceralment, i tot amb la petja d'un llenguatge il·lusionista, camaleònic. En algun moment, més que la imatge de l'arena i els toros, llegint a Adam ens ve al cap la imatge de l'acròbata dins del món circense: les llums, els focus, la ferotgia de les bèsties, la bellesa fugaç d'algun instant de felicitat per recordar...

Portada de 'Torero d'hivern', debut de l'autor barceloní Miquel Adam | Foto: Edicions de 1984.

Estem parlant dels contes de *Torero d'hivern*, opera prima de l'editor-escriptor Miquel Adam (que fa el doblat a Edicions de 1984, on a més de treballar-hi en plantilla, hi publica la seva primera obra com a autor) que a través de la seva

turbina enjogassada fa passar els fils prims de la realitat i els transforma en bombes potents de color. Color i passió. Un conte és un artefacte literari difícil de parir. Ha de contenir diversos moments memorables, ha d'estar escrit amb gràcia, ha de fugir de la previsibilitat, ha de portar a la denúncia -si s'escau- o ens ha de conduir cap a l'autoreflexió.

Adam domina aquest gènere. I el domina no pas amb la ferotgia de qui entoma les xurriaques, sinó que ho fa amb la humilitat de qui no té pressa. De qui assaboreix el camí dels encerts i els errors que ens depara la vida.

En els contes hi llegim molt de l'autor: coneixem una mica més els decorats de cartró-pedra desoladors d'algunes fires literàries, ens endinsem en el territori pantanós de les negociacions amb la parella, naveguem pels camins del creixement vital i la presa de decisions, no sempre fàcils. L'autor sap treure suc a les reflexions sobre el fet literari -que oscil·len entre l'admiració i la perversitat que genera el mateix sector i la vida d'escriptor -amb una picada d'ullet inclosa als companys d'ofici Joan Todó, Max Besora, Albert Forns i Jordi Nopca.

Marta Rojals va dir que dins de *Torero d'hivern* s'hi amaguen uns quants consells per escriure. Gosaria dir que també s'hi amaguen diversos consells per a l'art de viure (i la grandesa de la supervivència i resistència en un món imperfecte). *Torero d'hivern* és un retrat social dels desfavorits, dels *losers* i dels precaris, però també és el relat d'una cruïlla d'èpoques, de la definició del pas del temps, del mirar de cara a la maduresa. Miquel Adam fa una crida a la resistència artística a partir de l'humor i l'autoparòdia, denuncia els mals del capitalisme i fa una declaració d'amor cap a la lletra escrita. D'aquesta manera, inaugura una carrera literària prometedora.